

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

13. KVĚTNA 2001

Z obsahu:

**Duše žízní
po Hospodinu**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
25. 4. 2001
- strana 2 -

Nový farář objasňuje

Z interview s medju-
gorským farářem
P. Ivanem Sesarem
- strana 4 -

Dopis mé mamince

Josef Dähler
- strana 5 -

**Hlas volajícího
na poušti**

- strana 7 -

Návrat pohanství

William Park
- strana 8 -

Maria, cesta ke spáse

Modlitba Pia XII.
- strana 9 -

»Růžencová revoluce«

na Filipínách
- strana 10 -

**Život svatého
Františka (1)**

Četba na pokračování
- strana 11 -

**Závažná choroba
a Kevorkian**

- strana 13 -

**Spor o vatikánský
rozhlas**

- strana 14 -

Duše žízni po Hospodinu

Žalm 63 (62), u kterého se dnes zastavíme, abychom o něm rozjímali, je žalm o **mystické lásce oslavující úplné splynutí s Bohem**, které začíná tužbou takřka fyzickou a dospěje k svému naplnění v intimním věčném objetí. Modlitba se stává touhou, žízni a hladem a zahrnuje duši i tělo.

Jak píše sv. Terezie z Avily, »žizeň vyjadřuje touhu po nějaké věci, ale touhu tak intenzivní, že umíráme, jsme-li o tuto věc připraveni« (Cesta dokonalosti kap. XXI.). Liturgie nám z tohoto žalmu předkládá první dvě sloky, které jsou přímo přeplněny symboly žízni a hladu, zatímco ve třetí sloce probleskuje temný horizont, totiž horizont Božího odsouzení v protikladu k jasů a sladkosti zbytku žalmu.

Neuhasitelná žizeň

Začněme tedy svou úvahu prvním zpěvem, který hovoří o žízni po Bohu (srov. v. 2-4). Je jitro, slunce vychází na jasné obloze Svaté země a prosebník začíná svůj den tím, že se odebere do chrámu, aby hledal Boží světlo. Potřebuje setkání s Pánem takřka instinktivně, můžeme říci »fyzicky«. Tak jako vyschlá země je mrtvá, dokud není zavlažena deštěm, a svým rozpraskaným povrchem připomíná žíznivá a vyprahlá ústa, tak věřící prahne po Bohu, aby jím byl naplněn a mohl žít ve spojení s ním.

Již prorok Jeremiáš zvolal: Hospodin je *pramen živé vody*, a vytýká lidu, že vybudovali *rozpukané cisterny*, které neudrží vodu (srov. 2,3). Ježíš sám zvolá silným hlasem: *Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo věří ve mne* (Jan 7,37n). V pravé poledne slunečného a tichého dne slibuje samařské ženě: *Kdo se napije vody, kterou já mu dám, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem tryskajícím do věčného života* (Jan 4,14).

Modlitba žalmu 63 tímto tématem navazuje na jiný úžasný žalm, totiž žalm 42: *Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože. Má duše žízni po Bohu, po Bohu živém* (v. 2-3). V jazyku Starého zákona, hebrejštině, je *duše* vyjádřena termínem nefeš, který v některých textech znamená »hrdlo« a v mnoha jiných se rozšiřuje, takže označuje celou lidskou osobu. Slovník pojatý v těchto dimenzích pomáhá pochopit, jak **podstatná a hluboká je potřeba Boha**; bez něho selhává i dech i sám život. Proto žalmista dospěje k tomu, že přímo i fyzický život postaví až na druhé místo, pokud by mělo chybět spojení

s Bohem: *Tvá milost je lepší než život* (Ž 62,4). Také v žalmu 73 znovu říkáme Hospodinu: *V nikom kromě tebe nemám na zemi zalíbení. Mé tělo i mé srdce chřadnou, ale Bůh je skála mého srdce, Bůh je můj podíl navěky... mé dobro je stát v Boží blízkosti* (v. 25-26).

Hlad po Bohu

Po zpěvu o žízni žalmistova slova modulují do zpěvu o hladu (srov. Ž 63,6-9). Obrazy *bohaté hostiny* a sytosti se prosebník odvolává na některou z obětí, které se slavily v sionském chrámě: na ono tzv. »přijímání«, totiž posvátnou hostinu, při které věřící jedli maso obětovaných obětí. Jiná základní životní nutnost je použita jako symbol spojení s Bohem: hlad je nasycen, když **nasloucháme Božímu slovu** a setkáváme se s Pánem. Neboť *ne samým chlebem žije člověk, ale také vším, co vychází z Hospodinových úst* (Dt 8,3; srov. Mt 4,4). A zde myšlenka křesťana zaletí k oné hostině, kterou Kristus vystrojil v poslední večer svého pozemského života a jejíž hlubokou hodnotu vysvětlil již v promluvě v Kafarnaum: *Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm* (Jan 5,55-56).

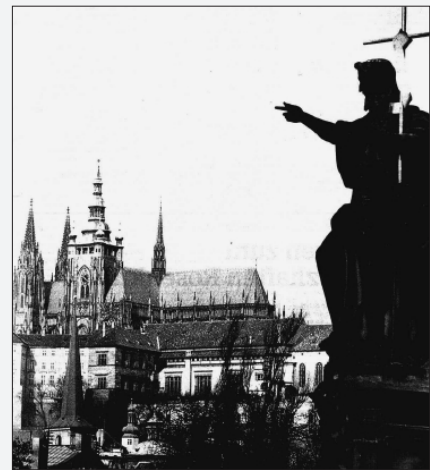
Bezpečí v Boží náručí

Skrze mystický pokrm spojení s Bohem *duše lne* k němu, jak prohlašuje žalmista. Ještě jednou slovo *duše* evokuje celou lidskou bytost. Ne nadarmo se hovoří o objetí, o přilnutí takřka fyzickým: nyní **Bůh a člověk jsou v úplném společenství** a ze rtů tvora může tryskat jen radostná a vděčná chvála. I když je člověk v temné noci, cítí se chráněn Božími křídly, tak jako je archa úmluvy nesena na andělských perutích. Tak tedy rozkvete extatický výraz radosti: *Ve stínu tvých křídel já sám*. Strach se rozplyne, náruč se nesvírá naprázdno, ale objímá samého Boha, naše ruka se opírá o sílu jeho pravice (srov. Ž 62,8-9).

Kristus je pokrm i nápoj

Při četbě žalmu ve světle velikonočního tajemství žizeň a hlad, které pudí k Bohu, nacházejí své nasycení v Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém, z něho k nám skrze dar Ducha a svátostí přichází **nový život i pokrm**, který ho udržuje.

To nám připomíná Jan Zlatouš, který v komentáři k Janově poznámce *vyšla krev a voda* (srov. Jan 19,34) říká: »Ona krev

MODLITBA ZA NÁROD A ZA VLAST

*Všemohoucí věčný Bože,
Otče náš na nebesích,
dej naší zemi křesťanskou vládu,
která je křesťanskou nejen podle jména,
ale je schopna zavést rád,
střežit spravedlnost a hájit mír.
Pane Ježíši Kriste, náš Vykupiteli,
dej, ať ti, kteří vládou,
i ti, které spravují,
slyší dobře slova tvého poselství,
aby naše země zůstala křesťanskou
a národ žil podle tvého učení.
Bože Duchu svatý, osviť státníky,
naplň je neochvějnou vírou,
aby s rozhodností a bliženskou láskou,
s moudrostí, spravedlností a pokorou
vedli tento národ k časnému
i věčnému blahu.
Svatá Maria, Panno a Matko Boží,
svatý Josefe, pohleďte na naši tíseň
a nouzi!
Začalo velké utrpení lidstva.
Matko naše, rozestři svůj ochranný plášť
a žehnej spolu se svým Synem
našemu národu
a naší vlasti!*

-hv-
sks 6/2001

a ona voda jsou symboly křtu a tajemství, tj. Eucharistie.« A uzavírá: »Vidíte, jak Kristus k sobě přitiskl svou snoubenku? Vidíte, jakým pokrmem sytí nás všechny? Stejným pokrmem jsme všichni utvářeni a syceni. Neboť jako žena kojí toho, koho porodila, svou vlastní krví a mlékem, tak také Kristus sytí ustavičně vlastní krví toho, koho zpłodil.« (Homilie III k novokřtěncům, 16-19: Sc 50 bis, 160-162)

*Bolletino Vaticano 25. 4. 2001
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

Nové přikázání

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Milujte se navzájem

Janovo vyprávění tě dnes přivádí do večeradla ve chvíli, kdy jeden z apoštolů chvatně opouští hodovní síň. Jeho odchod je klíčovým okamžikem v průběhu této večere. Odchází ten, o němž Pán prohlásil: »Jeden z vás mě zradí.«⁽¹⁾ Při pomyšlení na jeho osud se však Ježíš neubrání silnému vzrušení. I jemu umyl s pokorou a láskou nohy a loučí se s ním gestem, jakým hostitel prokazuje poctu vzácnému hostu: vložil mu sám do úst namočené sousto. Jak to, že Jidáš už nic nechápe a zůstává chladným? Nevnímá Ježíšovo chování jako zjevné projevy Boží lásky, protože již *vstoupil do něho satan*⁽²⁾. Dobře si uvědom, jakou to cestou ďábel podruhé proniká do blízkosti Božího Syna. Nyní odchází, ale jen proto, aby se záhy vrátil. *Děti, už jen krátký čas jsem s vámi.* Zbývá vyslovit a zopakovat to nejdůležitější.

Jidášovým odchodem je definitivně rozhodnuto o průběhu a rychlém spádu dalších událostí. *Nyní je Syn člověka oslaven a Bůh je oslaven v něm.* Syn člověka je oslaven poslušností, kterou osvědčuje Otcí, když se pro spásu člověka vydává do rukou hříšníků, a Bůh je oslaven láskou, s jakou neváhá obětovat svého jediného Syna, aby mohl člověku vrátit věčný život a své věčné přátelství.

Adamovo provinění nás vzdálilo od Otce a Stvořitele. Bůh sám se k nám nyní vrací a ukazuje svou novou tvář, tvář milosrdné lásky. Abychom měli jasně před očima, v čem se máme a můžeme podobat Bohu, ačkoliv nás nekonečně přesahuje, přišel jeho Syn mezi nás, žil s námi a *byl nám podoben ve všem kromě hříchu*. To, co nám takto dává o sobě poznat, zásadně ovlivňuje i naše postavení, neboť nás stvořil, abychom byli jeho obrazem. To, co *bylo řečeno předkům*⁽³⁾, už nyní nepostačí. K dosavadnímu slovu a zákonu Hospodinovu přistupuje něco mnohem většího: je to Pánovo *nové přikázání*, které ohlašuje nikoliv za hromu a blesku a hlasu polnice⁽⁴⁾, nýbrž v prostředí hostiny lásky.

Jak nesmírně Pánu záleží na tom, abys plně přijal jeho nové přikázání, dává najevo i tím, že se ve své velké řeči na rozloučenou, která představuje jeho svatou poslední vůli, k němu opakovaně vrací:⁽⁶⁾ **Nové** není toto přikázání v tom, že se máme milovat. Nové je v tom, **jak velice** se máme milovat. Jde o novou kvalitu lásky, o její znovuzrození podle původního Božího plánu, který člověk pošlapal. Bůh přišel mezi nás, aby nás osobně novým božsky velkorysým způsobem vrátil opět k tomu, k čemu jsme byli stvořeni: abychom mírou své lásky byli obrazem Boha.

Když říká apoštolům: »*Milujte se navzájem tak, jako já jsem miloval vás*«, netuší ještě jeho

učedníci, jak dramatickou a přímo tragickou podobu nabude zakrátko jeho příklad. Ježíšova představa lásky přesahuje nekonečně všechno to, co si svět pod tímto slovem představuje: Jde mu o nejvyšší, božskou a obětí posvěcenou formu lásky. Je tedy nezbytné, abys měl živě na mysli, jak a v čem ti Ježíš svou lásku ukazuje. Již sám jeho nanejvýš pokorný příchod mezi nás je podstatou jeho strhujícího příkladu. Jen uvaž, odkud a kam sestoupil: *Nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe podobu služebníka a stal se jedním z nás*⁽⁷⁾. Tvoje láska je skutečnou láskou teprve tehdy, když se zřekneš sebe sama. *Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil*.⁽⁸⁾ Již v Ježíšově veřejném životě vidíš příklad dokonalého sebeobětování a bezvýhradného sebedarování. Tvůj Pán se na tomto světě nijak »nezařídil«, *lišky mají doupat a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil*⁽⁹⁾. Ježíš nemá zalíbení sám v sobě⁽¹⁰⁾. Všechn svůj čas naplnil tím, že rozdával sám sebe, *procházel všechna města, hlásal radostnou zvěst a uzdravoval mezi lidem každou nemoc*⁽¹¹⁾.

Je to láska, která tak hluboce cítí s člověkem, že se nestydí za své slzy⁽¹²⁾; láska, která pokorně a nezištně slouží a umývá učedníkům nohy⁽¹³⁾; láska, která se nezastaví ani před pocitem úplné marnosti, jak to vidíš ve chvíli, když zaplakal nad Jeruzalémem a když se chvěl úzkostí v noci v zahradě⁽¹⁴⁾; láska, která odpouští i vlastním vrahům a modlí se za své katany⁽¹⁵⁾; láska, která přijímá i úplné zneuznání a nebrání se ani výsměchu, když slyší rouhání: *Zachraň sám sebe, jsi-li Syn Boží, sestup z kříže! Jiným pomáhal, sám sobě pomoci nemůže*⁽¹⁶⁾; láska, která položí život za své přátele⁽¹⁷⁾, a přítelem nazývá všechny, i toho, kdo jej zaprodal⁽¹⁸⁾. Toto všechno pak výsostně trvale zachovává ve svátostném eucharistickém sebedarování.

Tak Bůh miloval svět, že nejen sestoupil k člověku, aby mu tak ukázal lidsky blízkou podobu své božské tváře, ale projevil lásku až do krajnosti⁽⁵⁾ a v zázraku své lásky vstupuje do člověka, když mu dává za pokrm sám sebe.

V bezbranných způsobách chleba a vína vydává člověku zcela sám sebe, své tělo i duši, svůj život i božství. *Který Bůh je tak veliký jako Bůh náš*.⁽¹⁹⁾ Taková má být tvoje láska, aby všichni poznali, že jsi Pánův učedník. Zdá se ti toto rozlišovací znamení příliš bolestné? *Abychom vešli do Božího království, je zapotřebí mnoho vytrpět.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 21; ⁽²⁾ Jan 13,27; ⁽³⁾ Mt 5,21; ⁽⁴⁾ srov. Ex 19,16;

⁽⁵⁾ Jan 13,1; ⁽⁶⁾ Jan 15,13; ⁽⁷⁾ Fil 2,7; ⁽⁸⁾ Mt 20,28;

⁽⁹⁾ Lk 9,58; ⁽¹⁰⁾ Řím 15,3; ⁽¹¹⁾ Mt 4,23; ⁽¹²⁾ Jan 11,36

⁽¹³⁾ srov. Jan 13,1-11; ⁽¹⁴⁾ srov. Mt 23,37; 26,37n;

⁽¹⁵⁾ srov. Lk 23,34; ⁽¹⁶⁾ Mt 27, 40.42; ⁽¹⁷⁾ Jan 15,13

⁽¹⁸⁾ srov. Mt 25, 50; ⁽¹⁹⁾ Ž 77,14

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 14,21b-27

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utvřovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme.

V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili.

Potom prošli Pisídií do Pamfýlie a hlásali slovo Páně v Perge.

Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučení milosti Boží k dílu, které teď ukončili.

Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

2. čtení – Zj 21,1-5a

Já, Jan, spatřil jsem nová nebesa a novou zemi – dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není.

A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha.

A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí; nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul.“

A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle – všechno tvořím nové!“

Evangelium –

Jan 13,31-33a.34-35

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě, a hned ho oslaví.

Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.

Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

Nový farář objasňuje

Již dvacet let zaměstnává Medjugorje jako místo modlitby světovou veřejnost. Má své přívržence a své odpůrce. Mezi příznivci je celá řada kardinálů, biskupů a prominentních teologů.

Odpůrci Medjugorje střídají taktiky. K seriózní zdrženlivosti, která je u katolické církve v takových případech spíše normální, připojují se i pochybnosti. Protivníci hovoří také o hospodářském pozadí a zmiňují se i o patologickém nádechu. Snaží se využívat k tomu lidská selhání, která je možno tu a tam kolem Medjugorje konstatovat jako vůbec všude, kde lidé něco dělají.

Nový muž – naděje a starosti

Kdybychom se však opírali jen o negativní jevy, nemohli bychom vůbec podporovat např. světoznámé Lurdy. Je to místo, kde je po Paříži nejvíce prostitutek. Bůh však nepůsobí mimo lidskou skutečnost, nýbrž uprostřed lidského světa, kde milost a hřích krácejí vedle sebe, kde se navzájem prolínají zločiny a odpuštění, kde se slabost stává silou a silní se hrotí.

Odpůrci Medjugorje vkládali velké naděje do nového místního faráře Ivana Sesara. Je prý v důvěrném kontaktu s mostarským biskupem Ratko Peričem, který Medjugorje rozhodně odmítá. Odpůrci doufají, že by mohl Medjugorje zevnitř odhalit a ukončit celou záležitost. Takové obavy se objevily i u zastánců tohoto místa. Měsíčník »Glas mira« ve svém 3. čísle položil takové obavy klidně a s velkou kompetencí na stůl.

Nesměšovat problémy

Ivan Sesar studoval v Římě církevní právo. Z toho důvodu se od něho očekává pokud možno klidné a o církevní právo opřené vedení poutního místa. V uvedeném interview učinil nejprve věcné konstatování, které někteří pozorovatelé nedokážou jasně rozlišovat a zčásti je zamlžují. Jedná se o rozlišení »událostí«

(fenoménu Medjugorje) a tzv. »případu Hercegovina« (konflikt mezi biskupem a františkány o některé farnosti), který sahá až do minulého století. P. Sesar říká, že kdo tyto věci směšuje, »těžce se provinuje«.

Stále se vychází z předpokladu, jako by všichni františkáni byli pro Medjugorje a všechny světský klérus proti. To je příliš zjednodušené. Neboť je řada františkánů, kteří Medjugorje nevěří, a věří mu naopak mnoho světských kněží.

Výlučně věc víry

Ostatně P. Sesar se bojí nazvat názorové rozdíly mezi biskupem a některými františkány, kteří jsou zastánci Medjugorje, konfliktem. On sám to neprožívá jako konflikt. Jedná se prostě o rozličné názory. Biskup vychází z toho, že prohlášení tehdejší jugoslávské biskupské konference v roce 1981 v Zadaru bylo negativní. To však je pouze jeho osobní názor, který zastává jako člověk a ordinář. On sám jako farář svého biskupa respektuje.

Nezařazovat lidi

Zde se jedná o soukromá zjevení, kterým je možno věřit i nevěřit. Medjugorje samo je problémem víry, a tak je třeba se na ně dívat. Nemělo by se politizovat ani instrumentalizovat, rozdělovat lidi na třídy, na ty první třídy a na ty druhé třídy. Důrazně shrnuje P. Sesar, že jde o to, že je možno věřit i nevěřit, a nikoliv o to, razítkovat lidi.

Převzetí úřadu mluví za sebe

Když byl dotázán na zcela osobní názor na Medjugorje, podal tento relativně mladý kněz (ročník 1967) přímo dojemné svědectví své víry v Medjugorje. »Kdybych nemohl věřit tomu,

P. Ivan Sesar, medjugorský farář

co se zde odehrává, nikdy bych nepřišel do Medjugorje jako farář. Nedokázal bych to smířit se svým svědomím. Být v Medjugorje farářem a nevěřit zjevením, to je nemožné. Teoreticky je sice něco takového myslitelné, ale není to slučitelné se svědomím a vedlo by to k vnitřní rozpolcenosti. Již ta skutečnost, že jsem vyslovil ochotu převzít místo faráře v Medjugorje, je potvrzením, že věřím tomu, co se zde odehrává.«

Velice působivé svědectví vydal mladý farář o P. Slavkovi Barbaričovi, který náhle zemřel v listopadu loňského roku. P. Sesar s P. Barbaričem před jeho smrtí několik měsíců spolupracoval.

Na otázku, jak by popsal zesnulého a jeho dílo, řekl tento mladý františkán (vůbec nejmladší farář, jakého by Medjugorje vůbec mohlo mít), že po překvapující smrti P. Slavka bylo řečeno mnoho krásných slov, ale lidská řeč je na to chudá, aby mohla zesnulého náležitě popsat.

Ukázal, co je třeba dělat

Podle jeho soudu byl Barbarič neobyčejná osobnost jako člověk i jako řeholník, byl velikým darem pro společenství františkánů, pro církev a pro Hercegovinu a především pro Medjugorje. Jeho odchod je velkou ztrátou pro všechny, protože velké osobnosti je obtížné následovat. Když však vycházíme z toho, že Medjugorje je Boží dílo, pak všechny události mají své místo v Božím plánu. P. Slavko mnohým otevřel oči,

ukázal, co je třeba dělat. Jeho smrt byla velkou ztrátou, ale Medjugorje žije dále a život dále plyne. My jsme tím zavázáni, abychom pokračovali v cestě, kterou nám naznačil v mnoha oblastech, zvláště pokud jde o vztah člověka k člověku. On byl dítětem s dětmi, trpící s trpícími a intelektuál s intelektuály.

Vizionáři mají právo na vlastní život

Velmi poučný je jeho vztah k vizionářům. Odpůrci Medjugorje se stále pokoušejí prezentovat dřívější duchovní správce jako »vynálezce« zjevení, kteří dokázali mladým lidem tuto věc vsugerovat a učinit je na sobě závislými. Při tom se vytrhují polopравdy ze souvislostí, stále se znovu přihřívají a nabízejí jako »nejnovější odhalení«. Nynější farář pokračuje v linii svých předchůdců. To vrhá světlo i na postoj těch, kteří jsou za obec odpovědni. »Vizionáři,« říká P. Sesar, »mají dnes více méně své vlastní rodiny. Podle církevního i základního lidského práva mají vizionáři právo na rodinu, na svůj soukromý život. Jako každý jiný věřící mají také právo zvolit si svůj stav. Nikdo není oprávněn poškozovat jejich dobré jméno nebo je označovat za »lháře«. Nemám v úmyslu vměšovat se do jejich osobních záležitostí. Chtěl bych jim ponechat svobodu, na kterou mají nárok, a tento nárok budu v nejvyšší míře respektovat. Krátce a dobře: Nemám žádný vliv na jejich život a na jejich chování.«

»Jsem zde, abych sloužil«

Na dotaz o jeho plánech s Medjugorje řekl duchovní správce jasně, že je třeba respektovat skutečnost, že je řeholníkem a že své poslání dostal na omezenou dobu. Může zde zůstat měsíc nebo dva, rok nebo pět let. Je zde, aby byl k dispozici farníkům a poutníkům, kteří sem přicházejí, aby hledali Boha a modlili se.

Pokračování na str. 5

Dopis mé mamince

V době Tvého bohužel jen krátkého života jsem Ti často děkoval. Dopisy končily často závěrečnou větou: »Zdraví Tě Tvůj vděčný syn Josef.« Jako úplně maličký jsem to dělal úsměvem. Jako chlapec stiskem ruky. Byla jsi ráda, když jsem k poděkování přidal: »Bůh Ti to odplat.« Slovo »merci« (děkuji) Ti připadalo trochu hubené. K poslednímu poděkování a stisku ruky došlo v sobotu 29. června 1952. Stáli jsme u Tvého nemocničního lůžka, zpívali a modlili se spolu s Tebou. Udělala jsi mi naposled křížek na čele a zašeptala: »Moje zlato, zůstaň hodný!« Tři hodiny nato jsi ve věku 59 let po bohatém, ale i tvrdém životě navždy zavřela oči.

Nedávno jsem stál se svým kolem dosti dlouho před naším někdejší domem. Chtěl jsem ještě jednou jako ve filmu prožít tak mnohé, co se za těmi okny odehrálo, slyšet Tvůj zpěv a i Tvé napominání, vidět Tvé úsměvy i Tvou práci.

Z okraje cesty jsem se díval do okna pokoje. Tam jsi mě 19. prosince 1922 v bolestech porodila. Byla u toho Tvoje švagrová, porodní bába paní Heierlová a můj úzkostlivý tatínek. Toho chladného rána ses na

mne poprvé usmála a ve velké vděčnosti, o které jsi mi později vyprávěla, přitiskla jsi mě k sobě, přála mi malým křížkem Boží požehnání. Po pěti dnech jsi mohla opustit lůžko a zajít se mnou do sousedního pokoje. Byl Štědrý den. Ten den byl pro mého tatínka tím nejkrásnějším. Téměř o každých Vánocích až do svého 91. roku říkal: »To byl ten nekrásnější Štědrý den, po všem, co musela přestat, mohla maminka opět zůstat matkou a ženou.«

Byla jsi ta nejlepší

Za těmi okny jsem se mohl naučit a prožít tolik dobroty i přisnlosti, lásky a odříkání, soucitu i povzbuzení, sporů se sourozenci i smíření, důvěry, naděje a víry. Ty jsi mě kolébala, tak krásně se na mne usmívala a laskala se s Pepíčkem. Modlila ses se mnou, dělala mi křížek na čelo a poroučela těm starším, aby byli zticha, protože Josífek spinká. Když jsem v noci křičel, říkala jsi těm ostatním, že jsem přece hodné děťátko. Brala jsi mě s většími ke stolu, při modlitbě jsem mohl sedět na Tvých kolenou. Držela jsi při modlitbě před jídlem moje ručičky sepnaté ve svých, abych tak cítil Tvou

jsem do Medjugorje, kde události trvají již dvacet let. Je mým úkolem pokračovat v práci odpovědného duchovního správce a správce všeho, co se zde děje. Je mou povinností dbát na to, aby všechno probíhalo v souladu s církevním právem.«

Ivan Sesar se narodil 17. října 1967 v Kočerino v obci Široki Brijeg. Maturoval 1986 v Dubrovniku. Týž rok vstoupil do noviciátu v Humači a r. 1988 složil řádové sliby. Po studiu v Makarské odešel do Boloni. 1994 byl vysvěcen na kněze v Tomislavgradu. 1996 odešel do Říma, kde získal doktorát církevního práva.

-cvm- 4/2001

blížkost a ochranu. Spěchali jsme s jídlem, protože ten první mohl sedět na Tvém nebo tatínkově klíně. Když jsem povyrosl, odfoukávala jsi svým dechem bolest z mých ran a velmi mnoho jsi mi dala svým soucitem a svou účastí.

Byla jsi ta nejšikovnější

V duchu Tě vidím za oknem u Tvého vyšívacího rámu. Patřila jsi vždy k těm nejšikovnějším vyšíváčkám. Mohli jsme si pod stolem hrát se svými špalíčky. Když nás bylo moc slyšet anebo jsme dělali něco podezřelého, podívala ses na nás přes okraj brýlí. Tvůj pohled většinou stačil. Sestry byly ovšem hodnější a hrály si se svými panenkami a hadříky. Od svého rámu jsi nás poučovala i napomínala, ukládala úkoly nebo pochválila.

Modlila ses s námi šesti dětmi každý večer před křížem na stěně. Ten nejmenší v Tvé náruči pak mohl namočit prstík ve svěcené vodě a udělat sourozencům kolem křížek na čele a všichni spolu říkali: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Od tohoto rámu jsi sledovala naši přípravu do školy i do náboženství. Tvůj chápatel úsměv a pomoc mi velmi pomáhaly. Žasl jsem, jak jsi formulovala své věty, a byl jsem pyšný na to, co znáš a umíš.

Byla jsi ta nejhezčí

Svým dětským zrakem jsem Tě často obdivoval a také jsem Ti to říkal. V mladém školním věku jsem o tom ovšem začal pochybovat. Srovnával jsem si Tě s obrázky v módních listech. Mladé ženy s načesanými vlasy a elegantními klobouky měly něco do sebe. Ale přece Tvoje mateřská tvář, Tvůj dlouhý plášť při cestě na nedělní bohoslužby, to všechno bylo přece jen krásnější. Se sluníčkem a nedělí ve tváři jsi byla »jako obrázek«.

Byla jsi ta nejvěrnější

Ani jedenkrát, ani když už jsme byli daleko, jsi nezapomně-

la na naše narozeniny a zvláštní události. Dopisy a balíčky přicházely s největší spolehlivostí. Naše sestra Josefa šla ve čtrnácti letech do institutu v Baldegu. Nemohli jsme pochopit, jak se naše maminka může tak těšit na pletený košík s prádlem. Celých šest let. Praní a žehlení, to byla rozmluva v nejlepším slovy smyslu. Dlouhý dopis s dovětkem Tvoje vděčná dcera Josefa dělal Tobě i tatínkovi v hloubi duše velmi dobře.

A pak přišel i můj odchod z Tvé ochrany, z mého pokojíku, od mého milého tatínka a dvou mladších sourozenců. Ty i tatínek jste mi žehnali se slovy: »Ať ti požehná moc Boha Otce, moudrost Boha Syna a veliká dobrota Ducha svatého. Amen. Josefe, zůstaň hodný!« I když jsem jel jen nedaleko, zdála se mi cesta tak neuvěřitelně dlouhá. Měli jsme slzy na tváři.

Nezapomněla jsi na žádné moje narozeniny. I když jízdne nebylo levné, navštěvovala jsi nás v cizí dálce. Chtěla jsi vědět, jak se vede Tvým dětem na těle i na duši. Když mi moje mistrová řekla: »Josefe, máš tu zase maminku«, dělalo mi to dobře od hlavy až do konečku prstů. Já jsem to věděl, ale nebylo mi jasné, jak to poznávají ti druzí.

Milá maminko, děkuji Ti

Děkuji Ti za Tvoji dobrotu, za Tvoje odříkání pro naše dobro, za Tvoji lásku, za Tvoji víru, za Tvoje modlitby. Děkuji Ti, že jsi před námi tak často chválila našeho tatínka, jak se statečně potýká se svou namáhavou prací. Díky Tobě jsme měli tak velkou úctu ke svému otci a milovali jsme ho.

Děkuji Ti, že jsme nikdy nezažili Vaše hádky. Možná, že jste měli mezi sebou nedorozumění, ale my jsme o tom nikdy nevěděli. To byl veliký a přesvědčující příklad.

S nejmilejší vzpomínkou

Tvůj vděčný syn Josef

Pokračování ze str. 4

Je zde jako farář odpovědný za to, aby vše mělo hladký průběh. Bude se starat o to, aby všechno fungovalo v souladu s církevním právem a učením církve. »Jsem zde, abych sloužil Medjugorje. Mým úmyslem je sloužit církvi a lidem, kteří sem přicházejí.«

Kontinuita zavazuje

Nepřišel do Medjugorje, aby zde něco změnil. »Přišel jsem, abych navázal na to, kde Medjugorje dnes stojí.« Medjugorje podle jeho vyjádření není jeho vlastnictví ani soukromý majetek, se kterým by mohl nakládat. Důrazně ještě jednou opakuje: »Stojím zde ve službě. Přišel

Helena Guerrová – apoštolka Ducha svatého (3)

JAK OBNOVIT VEČEŘADLO

Svatosti

Podle Heleny konání, které obnovuje Večeřadlo v čase a prostoru, je slavení svátostí. Duch svatý ve svátostech a v liturgických úkonech nás ponořuje do velikonočního tajemství Krista, principu a cíle veškeré křesťanské obnovy.

Svatostmi »obnovení« jsou pro Helenu ty, které jsou svátostmi křesťanské iniciace (ponoření člověka do Božího tajemství): křest, bířmování a Eucharistie.

Křest

Obnovit se znamená začít znovu, regenerovat se: obnovit mysl, srdce, vůli, znovu se narodit. Svátostí znovuzrození je křest.

Základní účinkem křtu je zrození v Bohu. Křtěnec se vnitřně přetváří, vnitřně obnovuje; umírá s Kristem hříchu, vstává s Kristem v milosti, stává se Božím dítětem.

Umělcem tohoto nového života je Duch svatý, který křtěnému přináší milost a ponořuje ho do božského života; dělá z něho »druhého Krista«, působí v něm prodloužení vtělení Slova a přivtěluje ho do mystického těla Církve.

Bířmování

Jestliže křest nám přináší Ducha svatého, bířmování nám zajišťuje plnost jeho přítomnosti a jeho působení. Bířmování je tedy svátostí »růstu«, a tedy »zdokonalení«, svátostí dospělosti, který se aktivně začleňuje do Kristovy Církve. V bířmování tedy Duch svatý, který je přítomen již od křtu, umocňuje a pozvedá v člověku k dospělosti všechno to, co vložil do něho již při křtu, aby mohl správně jednat, aby ho učinil »dokonalým křesťanem«, tj. co nejpodobnějším Kristu.

Bířmování je tedy vnořením pokřtěného do trvalých Letnic Církve, je účastí na plnosti Ducha v Církvi, je osobními Letnicemi.

Eucharistie

Svým charakterem plnosti Ducha svatého se bířmování dovolává a je podřízeno slavení Eucharistie. Helena nedokáže oddělit Eucharistii od Letnic; prožívá Eucharistii v atmosféře bířmování.

V Eucharistii si připomínáme Krista a jeho tajemství: jeho *dobrovolné sebedarování* ve Večeřadle, jeho *obětování* a smrt na Kalvárii, jeho *zmrtyvýchvstání* a jeho zjevení učedníkům ještě ve Večeřadle, jeho *seslání Ducha svatého* svým učedníkům shromážděným v modlitbě stále ve Večeřadle. To všechno je mše: setkání s Kristem, který znovu oživuje mezi námi svá velikonoční tajemství. **Každá mše je jeho velikonočním »návratem« mezi své, kterými jsme také my; je jeho návratem do »svého« Večeřadla, kterým je naše eucharistické shromáždění. A tento Kristův »velikonoční návrat« je vyvoláván, ožívován a veden Duchem svatým.**

V každém okamžiku eucharistického tajemství působí Duch svatý: působí v duši a Srdci Krista, ale působí také v duších a srdcích účastníků shromáždění, v nichž opakuje své Letnice a připravuje je na setkání s eucharistickým Kristem; to, co nejvíce uchvacuje Helenu v jejích meditacích, je skutečnost, že Duch svatý působí v bířmovaném, který přijímá Eucharistii, prodloužení vtělení.

Eucharistie jako základna služby vzhledem k obnově světa

Naše »připomínání« Pánovy Paschy je úplné, když se naučíme také my, kteří jsme povstali s Kristem, skrze Ducha svatého »hlásat Pánovo zmrtyvýchvstání« s láskou svědectvím našeho života a apoštolskou aktivitou;

jen když Eucharistie působí toto naše zmrtyvýchvstání, stává se účinným pramenem našeho připodobnění Kristu.

V tomto smyslu se pro Helenu stává Eucharistie svátostí obnovy, svátostí otevření se světu, mostem, který spojuje církevní společenství a svět, Večeřadlem, kde každý jeho účastník usiluje o svou vlastní »obnovu tváře země«; je výchozí základnou bířmovaných, kteří vycházejí jako apoštolové rodící se Církve z Večeřadla, aby hlásali *Krista ukřižovaného* a v něm dávali *obnovu* celé země a celého lidstva.

Toto působení podle Heleny na slovníku nabývá zcela jasně definovaný obsah a formu v přesném termínu: **Služba**. Život jako služba, která má svůj první zdroj ve křtu a v bířmování a rozvíjí se v Eucharistii, je jedním z charakteristických rysů duchovní nauky Heleny Guerrové.

Láska k bližním je tedy projekcí lásky zanícené v tajemství Eucharistie: každá služba musí začít Eucharistií, bez které služba ztrácí svůj autenticky křesťanský obsah.

Helena se neujímá žádné iniciativy ani svého prorockého úkolu jinak než **na Kalvárii a ve Večeřadle** v čase eucharistické oběti; její služba se připravuje a žije u prahu oltáře a během eucharistické oběti.

VZOR PRO SPIRITUALITU OBNOVENÍ: PANNA MARIA

Panna vtělení

Jestliže obnova Církve se má uskutečnit ve Večeřadle, tedy v eucharistickém Kristu a jeho Duchu, plyne z toho, že se musí uskutečnit také v Marii. **Církev se musí shromáždit těsně kolem Panny Marie, jak to udělala již prvotní Církev, a s ní oživit vlastní Letnice.**

Helena nezůstává pouze u rozjímání o Marii ve Večeřadle. Ona nahlíží na Marii jako

na Ježíšovu Matku, plnou milosti a plnou Ducha svatého.

Jako u Syna, tak i u Matky sleduje Helena cestu Ducha svatého v rozličných fázích tajemství spásy: Maria se stává první dcerou a vyvoleným tvorem Otce skrze adopci a stává se Matkou vtěleného Slova skrze vtělení. Od okamžiku vtělení Duch svatý definitivně vyplní Srdce Panny Marie, která se stává chrámem Ducha svatého, zatímco Duch se stává jejím vnitřním vůdcem.

Nakonec Maria odpovídá plně na dary Ducha svatého, které v ní nacházejí nejen plnou odezvu, ale rozvíjejí se v intenzitě jako u žádného jiného tvora, v síle božského mateřství, k němuž je povolána.

»Jsem služebnice Páně«

Je tu okamžik, který se hluboce vryl do srdce Heleny Guerrové, pokud jde o tajemství vtělení, a to je okamžik, kdy Maria odpovídá andělovi a dává se k dispozici pro božský plán spásy: *»Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.«*

Slova anděla i Panny se vryjí do Helenina srdce i myslí do té míry, že usměřují její vnitřní život, že získávají hodnotu příkladu v jejím životě v Duchu svatém, v jejím životě eucharistickém, v jejích vztazích k Bohu a ke všem bratřím.

Andělova slova *Pán s tebou* jsou pro Helenu příležitostí zaměřit vlastní život k jednotě s Bohem, z čehož vyplývá nezbytnost osobní obnovy, kterou není možno uskutečnit bez onoho Ducha, jehož je Maria plná.

Pokračování na str. 7

Pokračování ze str. 6

Avšak jsou to právě slova *Jsem služebnice Páně*, která jsou syntézou jejího života jakožto **služby**. Ve svém deníku píše: »Slova „Jsem služebnice Páně“ říkám co nejčastěji, ale říkám je v duchu odříkání a poslušnosti, a co více, říkám je v okamžiku svatého přijímání.«

Zpěv Magnificat

Zpěv lásky, která se ze Srdce Mariina přelévá do srdce Heleny, je Magnificat; pro ni je to nejautentičtější vyjádření díky,

a to nejen eucharistických. Ve svém deníku píše: »Dopřej mi, Pane, abych nelhala, když říkám: *Velebí má duše Pána!* Kdykoliv nám tedy Boží milost pomáhá uskutečnit nějakou ctnost, Magnificat je nevhodnějším poděkováním.«

A spojuje »Jsem služebnice« s Magnificat: »Abychom mohli říkat pravdu „Velebí má duše Pána“, musíme nejdříve říct „Jsem služebnice Páně“« (ale ne slovy, nýbrž skutky).

(Dokončení příště)

Hlas volajícího na poušti

Někdy to vypadá tak, jako by katolická církev byla volně sdružení biskupství, která si žijí každé podle svého. Co se děje v Římě, jako by ty ostatní nemuselo příliš zajímat.

Podle rozhodnutí papeže a dekretu Kongregace pro posvátné obřady z 5. května 2000 měla letos celá církev slavít o 2. neděli velikonoční Neděli Božího milosrdenství.

Nejde o pouhý titul, ale oslavu vděčnosti a chvály Bohu za dar svátosti smíření, která je darem jeho milosrdné lásky. Stalo se tak na základě přání, které sám Božský Spasitel zjevil své pokorné služebnici sv. Faustyně Kowalské.

Neděle Božího milosrdenství se nejdříve slavila v Polsku. V roce 1999 zavedl Jan Pavel II. tuto neděli také v Itálii.

Před rokem 30. dubna 2000 v rámci Velkého jubilea u příležitosti kanonizace sestry Faustyny vyhlásil Svatý otec 2. neděli velikonoční za Neděli Božího milosrdenství závazně pro celou církev. Letos připadla tato neděle na 22. dubna. Jak se tato neděle slavila v našich diecézích? Náš údajně jediný oficiální informátor Katolický týdeník přešel tuto skutečnost naprostým mlčením a stejně tak ji nevzal na vědomí ani oficiální Liturgický kalendář vydávaný Katolickým

týdeníkem⁽¹⁾. Není proto divu, že mnoho českých a moravskoslezských farností se o této skutečnosti ani nedovědělo. Na náměstí Sv. Petra to o letošní Neděli Božího milosrdenství vypadalo jako o velkých poutích jubilejního roku. A co se dělo na oslavy a poděkování za Boží dobrotivost u nás? Můžeme doufat, že příští rok už tomu bude jinak?

Není to však jediná příležitost, kdy papež obohacuje církev i svět, a v našich zeměpisných šířkách se tomu věnuje pramalá pozornost. To, čím žije Jan Pavel II., co neúnavně hlásá ve svých katechezích, homiliích a písemných projevech, nejsou poznámky o jeho soukromých osobních úvahách, ale duch, metoda a programově cílové zaměření života celé církve. Zdá se však, že papežův prorocký hlas k nám prakticky proniká stejně málo nebo ještě méně, než v době, kdy mezi námi a Římem stála železná opona. Papežova slova vyvolají pozornost jen tehdy, když se nám zdá, že si dovolil sáhnout na to, co jsme si vypěstovali pro svou pohodlnost a nenáročnost. Není naší synovskou povinností žít vším tím, čím žije hlava církve? Přitom jeho slova jsou opravdové pokladnice Boží i lidské moudrosti, obdivuhodnou syntézou

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvu k modlitbě. Děti moje, modlitba dělá zázraky. Když jste unavení a nemocní a neznáte smysl svého života, vezměte růženec a modlete se, modlete se – až se vám modlitba stane radostným setkáním s vaším Spasitelem.

Jsem s vámi, přimlouvám se a modlím se za vás, děti moje.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje, 25. 4. 2001

Čí přítomností je obýván náš osobní „svět“?

V jakém světě jsme, v jakém světě žijeme? Chci říct: jakou představu máme o našem osobním světě? Je obýván přítomností zmrtvýchvstalého Krista?

Jestli ano, pak není uzavřeným systémem, kde tytéž příčiny mají vždycky tytéž účinky. Je to svět otevřený nebi, kde Bůh může intervenovat v kterémkoliv okamžiku, vždyť jeho rámě není neschopné zázraků; pak už v nás není fatalita, ve které nemoc a smrt a hřích mají vždycky poslední slovo.

Ale aby tomu tak bylo, musíme vidět sv. Pannu i Božské osoby jako skutečně živé v našem každodenním životě. Jak bychom se mohli setkat s někým, když s ním neudržujeme důvěrný styk, protože si ho představujeme daleko, zcela daleko, v jeho nebi?

Růženec je modlitba chudých, ta nejjednodušší modlitba – což neznamená, že by nebyla hluboká. Musíme jí dát všechnu její hloubku tím, že se nespokojíme jejím vokálním a opakovacím charakterem: se vším, co je v nás, je třeba pronášet slova, kterým nás naučila Bible.

Slova, která se modlíme, si můžeme s velkou vírou, nadějí a láskou představovat jako uložená do Mariina Srdce, aby ona je nesla do nitra Trojice. Tak budeme mít hlubokou radost, protože se nespokojíme s „plněním povinnosti“, ale budeme ujištěni, že rozmlouváme se samotným Bohem.

Bratr Efraim k poselství Královny míru, 25. 4. 2001

zjevené pravdy, filozofického poznání, aktuální naléhavosti i prorockého vidění. Které z jiných církevních společenství má takový apoštolský stolec a na něm takovou osobnost, jako má katolická církev v papežství a v osobě Jana Pavla II.? Proč se tedy chováme spíše jako ony a nečerpáme vytrvale z pokladů, které nám Svatý otec ustavičně předkládá? Jen aby se nám nakonec nedostalo Pánova *Běda vám!* *Kdyby se v Tyru a Sidonu staly takové zázraky jako u vás, dávno by se obrátili* (Lk 10,13). To, co řekl svým Ježíš učedníkům po návratu z apoštolské cesty, platí

tím spíše o jeho zástupci na zemi: *Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou* (Lk 10,16). Nejlepším darem k jeho 81. narozeninám je naše opravdu synovská úcta, vděčnost a poslušnost, projevovaná i ve vytrvalém naslouchání jeho hlasu, hlasu nejvyššího pastýře církve.

Lubomír Štula

⁽¹⁾ Zmínka o Neděli Božího milosrdenství se v KT vytratila i z Promluvy před modlitbou Regina caeli z 22. 4., ačkoliv o ni papež jasně hovoří.

Návrat pohanství

V podstatě jde o klanění se přírodě a vlastnímu já
Strach z pohanství a stav milosti

Prof. Dr. William Park je zasvěcený znalec křesťanské a současné kultury. Žije v Bonxville (New York) a přednáší literární vědy. Proslavil se svými publikacemi o románu 18. století a o filmu.

Zatímco Mojžíš ještě s velkou úctou k Bohu přijímal na hoře Sinaji Desatero, Izraelité osvobození z egyptského otroctví si zhotovili zlaté tele a klaněli se mu. Ve vyvoleném národě vládne trvalý a občas marný boj proti pohanství. Pohanství je tedy prastaré. Vystupuje jako **animismus** (uctívání božských zvířat, rostlin, hor a pramenů), jako **panteismus** (všechno, celý vesmír je bůh), **polyteismus** (je mnoho různých bohů), **gnosticismus** (duch je božský, hmota je zlá a svět je jevištěm, na kterém spolu bojují), abychom vyjmenovali alespoň některé jeho podoby. Ať už vystupuje pod jakýmkoliv jménem, jeho jádrem je vždy klanění se přírodě, anebo ve zjemnělé formě – vlastnímu já.

a vyhlídka být jako Bůh – není divu, že od té doby její děti podléhají stejným pokušením.

Přes všechny Boží zázračné zásahy a přes mnohá varování a tresty propadají Izraelité stále znovu pohanské modloslužbě a oddávají se v opilosti nedůstojným orgiím Baalova a Astartina kultu. Dokonce sám Šalamoun pořídí pro Jeruzalém obrazy božstev. Za vlády krále Achaba zůstane v království Izrael odděleném od Judeje jen jediný člověk, který se klaní pravému Bohu, Pánu nebe a země: Eliáš. V Judském království naopak víru zachovali. V Kristově době jsou stále ještě bezvládné pohanské kmeny Samaritánů předmětem pohrdání u Židů. Samaritánka měla pět mužů a nyní žije s dalším (Jan 4,7-42). Klanění

Novopohanství udělalo z mateřského lůna nejnebezpečnější místo na světě

Protože příroda je dobrá, obsahuje pohanství pravdy, které se osamostatňují jako božstva. Kenaanci uctívali Astartu, ženské božstvo v podobě hada. První obětí hada byla ovšem Eva. Hovořící had, svůdné ovoce

je podle ní možné jen na jedné hoře. Ježíš se jí ujímá a sdělí jí, co ještě nikomu neřekl: že je Mesiáš. Nepřišel pouze proto, aby vykoupil židy, nýbrž aby osvobodil i pohanský svět od jeho bohoslužby.

Izraelité osvobození z egyptského otroctví si zhotovili zlaté tele a klaněli se mu

V Evropě během několika století křesťanství pohanství vytlačilo. Je proto těžko pochopitelné, že pohanství se znovu tak vitálně a vehementně vrací. Zatímco v ostatním světě se i přes pronásledování křesťanství dále šíří, dívají se elity na Západě, intelektuálové a studenti v Evropě a v Americe na křesťanství jako na méněcenné náboženství. V jejich kruzích táhnou samozvané čarodějnice od jednoho okultního obřadu k druhému. Kroužkování nosů, rtů a obočí i tetování jsou velice v kurzu. Na amerických univerzitách jsou hojně navštěvovány kurzy indiánských náboženství.

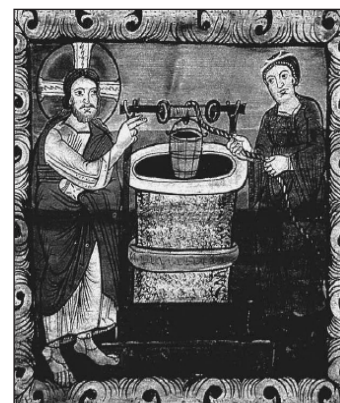
To, co by mohlo na první pohled vypadat jako módní záliba, která si pohrává s kostlivcem, nazývá Carl Jung, »osvícený prorok« scény New Age, procesem, ve kterém moderní člověk hledá svou duši. Při bližším pohledu je to však docela obyčejný návrat pohanství.

Tento vývoj začal docela nevině vědeckou revolucí 17. století, která děkuje za svůj vznik židovsko-křesťanskému světovému názoru. Podle všech východních náboženství je svět »maya«: iluze a zdání. Pro židy a křesťany však je svět reálný. A je dobrý. Zaslouží si, abychom se jím zabývali. Dva velcí světci 12. století, Albert Veliký a jeho žák Tomáš Akvinský, vytvořili spolu se Sorbonnou v Paříži první evropskou moderní univerzitu, která se zabývá zkoumáním *pravdy* tohoto přirozeného světa i onoho druhého, nadpřirozeného světa.

Velcí vědci vědecké revoluce Bacon, Descartes, Pascal, Newton a Galileo Galilei byli ještě pokorní věřící, Pascal a Newton dokonce vyslovení mystikové. Pak začali volnomyšlenkáři v Anglii a Francii – je to typ lidí, které dnes nejspíše potkáme ve sdělovacích prostředcích – svou kampaň za znehodnocení náboženství. Náboženství a církev mají být zatlačeny do soukromé sféry.

Lesk pohanství s jeho klaněním se přírodě a přirozené kráse by se neměly podceňovat: pro pohany je již pozemské nebe. Vesmír spojuje všechny věci v kosmické harmonii. Všechno je spřízněno se vším. V takovém politickém všehomíru kvete poezie.

Setkání Ježíše se Samaritánkou u studny Jakubovy

S návratem k přírodě rostly nicméně potíže, jak přiměřeně upravit důstojnost člověka ve světě. To také bylo vzato v úvahu. I v dnešním ekologickém hnutí se zvláštní postavení člověka vůči přírodě přehlíží. Zase

Maria, cesta ke spáse

Modlitba Pia XII.

se vrací to, co zcela nevinně začalo, totiž pozornost vědy k nadužívání naší planety a přání zastavit a obrátit marnotratné zneužívání směrem k novému náboženství. Matka země Gaia se stala novou bohyní. Jen v nedotčené přírodě se hledá spása. Nikoliv v tradovaných náboženstvích a v bibli, nýbrž v kosmu, ne v údajně překonaných liturgiích a bankrotujících církvích, nýbrž pouze v přírodě je možno bezprostředně potkat boha. Bůh je vlastně v nás. Naše zkušenosti a pocity, to je bůh.

Nehledáme boha v církvi, nýbrž ve svých genech. Právě tato záměna světa s Pánem světa, klanění se tvorstvu místo Tvůrci bylo podstatou prvního hříchu. První lidé chtěli být jako Bůh. Nikoliv Bůh s námi, ale bůh v nás.

V konstatování, že křesťanství je vychladlá káva, se podporují střídavě ekologové, feministky, psychologové, spisovatelé, filmové hvězdy a religionisté a vydávají se na cestu do zlomového období vodnáře«. Zajímavé na těch výtkách novopohanství není to, že církev zesvětštila a zkorumpovala, nýbrž že údajně selhala v duchovní oblasti. Denní světlo tyto ideje nicméně těžko snášejí. Neboť Bůh Bible nevyzývá k plundrování planety, hlásá spíše kategoricky: Země je moje a ty, človče, jsi pouze jejím správcem. Předkřesťanské národy zničily Blízký východ, pohanští Římané severní Afriku. Američtí domorodci způsobili lovy ve svých revírech vyhynutí druhů. Největší dílo zkázy na přírodě však jde na účet protikřesťanských komunistických zemí, ve kterých znečištění prostředí a ničení lesů nabylo bezpříkladných rozměrů. Co má Kristus společného s těmito holoseči? Stejně tak papež, který v každém poselství, které se týká hospodářství, volá k sebeuskrovnění a varuje před hrabivostí a krátkozrakostí? Novopohané to mají prostě za hotovou věc, že všechny problémy Západu má na svědomí křesťanství.

Z hloubi tohoto slzavého údolí, kterým se lidstvo tak namáhavě vleče, uprostřed vln tohoto našeho moře, které se ustavičně zmitá bouřemi našich vášní sem a tam, pozvedáme svůj zrak k Tobě, Maria, nejmilejší Matko, abychom se znovu posilnili rozjímáním o Tvé vznešenosti a pozdravili Tě jako Královnou a Paní nebe a země, tedy i naši Královnou a Paní.

S oprávněnou dětskou hrdostí chceme chválit Tvoji královskou vládu a uznávat Tvoji důstojnost, která je největší vznešeností celé Tvé bytosti, Ty láskou nejbohatší a pravá Matko toho, který je Králem svým vlastním právem, svým dědictvím i tím, co sám vydobyl.

Panuj, Matko a Paní, tím, že nám ukazuješ cestu ke svatosti, vedeš naše kroky a stojíš při nás, abychom nikdy nesešli z cesty. Tak jako vládneš nahoře v nebi nad zástupy andělů, kteří Tě oslavují jako svou Kněžnu, nad šíky svatých, kteří se těší patřením na Tvou zářící krásu, tak panuj nad celým lidským rodem.

Především však vládni tím, že všem, kteří dosud nepoznali Tvého Syna, otevřeš cestu k víře. Panuj nad Církví, která Tvoje vládné kralování ohlašuje a slaví a uprostřed útrap našich dnů spěchá k Tobě jako k bezpečnému útočišti.

Panuj zvláště nad tou částí Církve, která je pronásledová-

nou je ochota k odpuštění, soucit a úcta k Panně Marii. Všechny velké pokroky ženy v moderní společnosti jsou přímými důsledky důstojnosti, kterou ženě zjevují nikoliv přírodní zákony, nýbrž křesťanská víra. Křesťané od počátku hlásali rovnost muže a ženy. Pro Krista nejsou podle slov sv. Pavla muži a ženy. Návrat k pohanství bychom mohli pokládat za docela zábavný, kdyby pohanství nebyla tak perverzní a zlovolná.

na a utlačována. Dej jí sílu, aby všechna soužení trpělivě snášela; vytrvalost při snášení nespravedlivého útisku; světlo, aby nepodlehla nepřátelským nástrahám; pevnost, aby odolala otevřeným útokům a konečně v každém okamžiku neotřesitelnou věrnost ke Tvému království.

Panuj nad naším rozumem, abychom hledali jen pravdu; nad naší vůlí, abychom konali jen dobro; nad naším srdcem, abychom milovali jediné a pouze to, co ty sama miluješ.

Vládni nad jednotlivci i nad rodinami, nad stavy i nad národy, nad setkáními mocných a nad poradami moudrých i nad přáními a ohledy malých.

Panuj nad ulicemi i náměstími, nad městy i vesnicemi, nad horami a údolím, nad vzduchem, vodou a nad zemí. A vyslyš laskavě zbožné vzdechy těch, kteří vědí, že Tvoje říše je říše milosrdenství, ve které je každá prosba vyslyšena, každá bolest utišena, každé navštívení zmírněno, každá nemoc uzdravena, ano, ve které na znamení Tvé něžné ruky i život vstává ze smrti a září radostí.

Vypros nám milost, aby každý, kdo Tě nyní ve všech částech světa oslavuje a uznává Tě za svou Královnou a Paní, mohl jednou v nebi požívat plnosti Tvé říše v blaženém patření na Tvého Syna, který s Otcem a Duchem svatým žije a vládne na věky věků. Amen.

Patří k ní mrzačení žen, upalování vdov, zacházení se ženou jako s majetkovým předmětem.

Při takových argumentech změní novopohané téma a přejdou k historii křesťanství. Nikoliv však k zakládání univerzit, odbourání otroctví a k pokroku žen a společnosti na základě přikázání bliženské lásky a požadavku sociální rovnosti, nýbrž k jiným litaním dějinných omylů křesťanství: křížovým výpravám; španělské inkvizici; případu Galilei, kapitalismu a kolonialismu. K tomu ještě přistupuje nově mezitím objevené křesťanské odmítání homosexuality a úsilí na ochranu života, kterým prý křesťané údajně terorizují společnost. Pozoruhodné při tom je, že těmto našim apoštolům míru zcela došel dech lidského porozumění. Ani zmínka o tom, že křížáci se mohli cítit v roli osvoboditelů, že islám představoval pro křesťanství skutečně smrtelné nebezpečí, že španělská inkvizice byla záležitostí státu a Řím ji ostře kritizoval, že Galileiho pronásledovali i protestanté a židé, že případ Galilei byl inscenován teprve mnohem později a účelově přehnaně, že křesťané holý kapitalismus od počátku odsuzovali a kladli meze nespoutanému hospodářskému pokroku, že kolonialismus znamenal také záchranu duší, sociální pokrok, materiální rozvoj a lepší zdravotní podmínky. K homosexuálům se církev staví diferencovaně: pro postižené s otevřenou náručí, ale k hříšné praxi s odmítáním. Důvěruje v Boží moc, s jejíž pomocí se homosexuálové i heterosexuálové mohou stát pány svých sklonů a pudů, mohou tedy být svobodní a obrátit své síly k ušlechtilým cílům. Zůstává ještě novopohanská slepota k právu na život jako základnímu pilíři životní a člověku přející sociální etiky.

Předložené námítky tedy pouze ukazují, že i křesťané jsou lidé, kteří potřebují vykoupění.

(Dokončení příště)

»Růžencová revoluce« na Filipínách

Dopis misionáře P. Fidelise, který 7 let působí na Filipínách, o událostech v lednu 2001, o kterých se z našich médií nedovíte

Ave Maria!

Milí bratři a sestry v Pánu! Dobrá novina z Filipín! Podruhé v průběhu 15 let byl zkorumpovaný prezident zbaven moci silou modlitby.

Filipíny ještě před krátkým časem stály na pokraji občanské války a úplného hospodářského zhroutilí. Podobně jako v roce 1986, kdy při slavné »růžencové revoluci« byl svržen diktátorský režim, i tentokrát nebe zázračně zasáhlo.

V bouřlivém zasedání filipínského senátu, které bylo živě přenášeno televizí, bylo oznámeno, že prezident Josef Estrada, bývalý filmový herec a playboy, nazývaný také Erap, který měl milostné aféry s tuc-

jsme se modlili růženec a zpívali. Mezitím lidé provolávali z plna hrdla: »Erap resing, now!«, nebo: »Hatol ng bayan: guify si Erap!« (Rozsudek lidu: Epra je viněn!) Nálada byla nepopsatelná. Šířily se zprávy, že Erap dal rozkaz armádě, aby lidi násilím rozehnala. Když se nad zástupem objevily vojenské vrtulníky, lidé ještě hlasitěji volali a modlili se....V pátek odpoledne kolem hodiny, kdy náš Pán zemřel na kříži, přistál jeden z vrtulníků nedaleko svatyně a po deseti minutách přišla překvapující zpráva, že většina generálů se postavila proti Estradovi na stranu lidu. Krátce nato se objevil vrchní velitel armády spolu s vedoucími generály na pódiu před sochou Panny Marie (je vysoká 15 m) a oznámil, že vypověděli loajalitu prezidentovi a respektují vůli lidu.

Radost lidí byla nepopsatelná, protože bylo jasné, že dni, resp. hodiny »zločinného« prezidenta jsou sečteny. V 17 hodin slavil kardinál další mši svatou. I když jsem neměl nic

tem různých žen a prováděl různé špinavé obchody, se zmocnil prezidentského úřadu nelegálními prostředky. Větší část senátorů, které údajně podplatil, se však při pokusu o jeho odvolání postavila na jeho stranu a hlasovala pro něho. Národ, který se chtěl prezidenta vzhledem k jeho nemorálnosti zbavit, byl výsledkem hlasování šokován a zároveň odzbrojen.

Manilský kardinál Sin svolal ještě též večer, bylo to v úterý 16. ledna 2001 ve 23.00, věřící k poutní svatyni Panny Marie Královny míru, aby se zde modlili, dokud prezident nebude svržen. Sám se odebral do svatyně i přes svůj vysoký věk a špatné zdraví a krátce po půlnoci sloužil první mši svatou. Lidé přišli v tisících ke svatyni v Edsa, která stojí na místě, kde byly s růžencem v ruce umlčeny tanky prezidenta Marcos v roce 1986.

Lidí u svatyně každým den přibývalo a v pátek večer dosáhl jejich počet 2 milionů.

Já jsem spolu s jedním dominikánem šel v průvodu 40 000 studentů Univerzity sv. Tomáše se zázračným obrazem Růžencové Panny v pátek ke svatyni v Edsa a tam

k jídlu a k pití, Boží Prozřetelnost se o všechny postarala. Kardinál Sin to nazval zázračným rozmnožením chleba. Někteří lidé si totiž přinesli nejen krajíček chleba a pomerančovou šťávu, ale plné plastické krabice.

Cora Aquinová, bývalá filipínská prezidentka, která nastoupila v roce 1986 po diktátorovi Marcosovi, řekla po mši svaté

v krátké děkovné řeči, že kardinál Sin dodával odvahy jí a jiným lidem, kteří se zasazovali za obnovu vlády, když se situace počátkem ledna zdála být bezvýchodnou: »Uvidíte, že Pán udělá v třetím lednovém

týdnu zázrak.« A skutečně, zázrak se stal. Pán znovu ukázal, že vyslyší přimluvu své Matky v pravý čas. Kardinál Sin připisoval tento zázrak zvláště Jezulátku, protože růžencová revoluce uspěla během nověny k Jezulátku, jehož svátek se na Filipínách slaví 3. lednovou nedělí.

V pondělí 22. ledna jsem mohl koncelebrovat mši svatou při uvedení nové prezidentky Glorie Macapagolové do úřadu. Nová prezidentka je vzornou matkou a praktikující katoličkou, denně se účastní mše svaté a horlivě se modlí růženec. Dříve než složila ve svatyni v Edsa přísahu, pomodlila se nejprve růženec na poděkování, protože si je vědoma, že se stala 14. filipínskou prezidentkou jen díky Božimu zásahu.

Na konci slavnostní bohoslužby v manilské katedrále, které se účastnili filipínští biskupové, stovky kněží a množství věřících, prosila v krátkém projevu biskupy, kněze a věřící o modlitbu. Řekla mezi jiným, že byla po celý život poslušným dítětem katolické církve a chce jím zůstat i v budoucnosti, že chce při všech důležitých záležitostech, zvláště co se týče rodiny a plánování porodnosti, stát na půdě katolické nauky, a prosila biskupy jakožto »strážce morálky«, aby ji ve všech důležitých rozhodnutích vedli a podporovali.

Po mši svaté, když jsem přišel na řadu, abych jí stiskl ruku, slíbil jsem jí, že se za ni budu denně modlit. Je docela malá a půvabná. Lidé jí žertem říkají la Nina, což připomíná Jezulátko (Santo Nino).

To, co jsem zde mohl prožít ve třetím lednovém týdnu, není možno popsat slovy. Byl to skutečně Boží zázrak. Edsa je, jak řekl kardinál Sin, svatou půdou, protože Pán zde skrze Marii prokázal svému lidu milosrdenství. Cítíme se jako »znovuzrození«. Jak veliká radost se zračí na tvářích lidí! Tak můžeme zpívat s Pannou Marií: *Má duše velebí Pána, můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli, neboť mi učinil veliké věci...Mocně sesadil z trůnu a povýšil ponížené!*

P. Fidelis

Lebe 52/2001, překlad -š-

Život svatého Františka (1)

Narození sv. Františka

Kolem roku 1160 žil v Assisi mladý manželský pár, a to ve velmi dobrých majetkových poměrech.

Muž se jmenoval Petr, nebo přesněji Petr Bernardone, podle jména svého otce. Byl přímo náruživým obchodníkem se sukrem. Uskutečněním své vášně nazýval naplnění svých skladů vyhledávanými látkami z Provence i z Orientu. Často tam cestoval a vracel se bohatý s nákladem takových pokladů.

Jeho žena se jmenovala Pika. Její pravé jméno bylo Jana. Byla mimořádně ctnostnou ženou. Její vnitřní bohatství bylo tak veliké a tak vybrané, že před ním muselo zblednout všechno zlato, které její muž nashromáždil.

Za těchto předpokladů museli být manželé šťastni. A zdálo se, že skutečně jsou. Ale jako má ta nejkrásnější růže trny, ani toto štěstí nebylo zcela bez trápení: dosud Bůh oběma nedaroval plod jejich lásky, chybělo jim dítě.

S touto bolestí v srdci vykonala paní Pika již pouť do Říma k hrobům apoštolů, plná pokory a důvěry se modlila ve svatyni archanděla Michaela na Monte Gargano. Modlila se ustavičně o své mateřské štěstí, ale zdálo se, že nebe zůstává k jejím prosbám hluché.

Jednoho dne byl mistr Petr opět zcela zaujat přípravami na velkou cestu. Chtěl jet do Svaté země. Tam očekával pro sebe báječné obchody.

Tu mu paní Pika řekla: »Milý muži, co říkáš tomu, že bych ti na této cestě dělala společnost?«

Petr na okamžik oněměl. To se ještě nikdy nestalo, aby jeho žena chtěla podniknout tak dalekou cestu. Uvažoval. Co bude s domem a s majetkem, když oba odjedou? Už měl na rtech slůvko ne!

Ale pak jej napadla myšlenka, že by asi svou ženu odmítnutím zarmoutil. A to nechtěl. Na to ji měl příliš rád. »Milá ženo, když ti to udělá radost, klidně pojď se mnou. Mně je to docela vhod!«

Když doma všechno uspořádali, vydali se na cestu. V srdci paní Piky byla nesmírná radost.

Když přijeli do Palestiny, vrhl se Petr na své obchody. Pika zbožně prožívala pouť. Více než lidské rady a doporučení vedla ji hluboce zakořeněná víra na ona místa, která Pán posvětil svým životem.

Plná hluboké vroucnosti se modlila u Svatého hrobu. Pak se odebrala do Betlé-

ma k návštěvě Jeskyně narození. Můžeme vytušit pocity, jaké ovládaly bezdětnou ženu z Assisi na těchto místech; ale kdo by byl schopen ji napodobit? Zde tváří v tvář chudým podmínkám, za jakých Panna Maria porodila Ježíška?

Paní Pika klečela na holé skále a předkládala Matce Boží svou skrytou bolest srdce. Snad beze slov, ale s vnitřní touhou předkládala své velké přání Matce všech matek. Snad pocítila v tomto okamžiku již tušení, že tentokrát její modlitba dojde vyslyšení!

* * *

Konečně po dlouhé cestě opět doma v krásném Assisi měla paní Pika jistotu, že se jí dostalo milosti: cítila, že v jejím lůně začíná nový život!

Bylo to v zimě mezi roky 1181 a 1182. Petr již nastoupil svou další cestu. V domě bylo ticho. Nebylo slyšet hlasité dohadování prodávače se zákazníky, které tak často naplňovalo tento dům hlukem.

V tomto tichu se paní Pika připravovala na velký den. Všechno již do podrobností naplánovala a dala příslušné pokyny. Ale Boží Prozřetelnost chtěla ve své nevyzpytatelnosti, aby všechno proběhlo zcela jinak.

Paní Pika už nebyla nejmladší a zdálo se, že tento první porod bude krajně obtížný. Vzhledem k hrozícímu nebezpečí a z něho vzrůstajícím obavám hledala zbožná žena jako vždy útočiště v modlitbě. Přitom si vzpomněla na svatou jeskyni v Betlémě. Viděla v duchu pokorné narození Vykupitele. A náhle, jako osvětlená světlem milosti, rozhodla se, že bude následovat příklad svaté Panny.

Rychle nařídila děvečkám, aby dole ve stáji, kde měl její muž ustájeny koně, připravily slaměné lože. Prála si také, aby byl přiveden osel a volek. Když bylo všechno připraveno podle jejích přání, sestoupila dolů do stáje a chvěla se na celém těle. A hle, zde zcela bez bolesti porodila na slámě své dítě.

Okolnosti takového porodu nezůstaly pochopitelně utajeny. Rychle vyvolaly velké pozdvižení. Klepny ze sousedství postávaly ve skupinách a probíraly tuto událost. Hluboký smysl toho, proč se paní Pika tak zachovala, jim samozřejmě zůstal skrytý. Pro ně to byl podivný rozmar těhotné ženy.

Právě od té doby dostala matka sv. Františka přezdívku Pika - straka - a nikdo jí už neřekl křestním jménem Jana. Klepny

roznesly toto jméno jako přezdívku. Chtěly tak vyjádřit její údajný sklon ke zvláštnostem, podobně jako je tomu u jmenovaného ptáka.

Ale tento drb z ulice nevstoupil do domu Petra Bernardone. Ještě méně se mohl dotknout dokonalé radosti paní Piky. Pro ni se její dům stal rájem, který nemohl znít smutně ani pláčem malého dítěte, nýbrž naopak vyvolával radost.

Při vši této blaženosti nezapomněla paní Pika ani na okamžik na povinnosti křesťanské matky. Dala dítě odnést do kostela sv. Rufina, aby se křtem znovu narodilo jako Boží dítě. K tomu mu určila jméno Jan Křtitel. Neměl snad příchod na svět u tohoto dítěte určitou podobnost s Křtitelem? Oba byli pro své matky horoucně vytouženým a vymodleným dítětem.

Jednoho dne zaklepal cizí poutník na dům Bernardone. Vypadal půvabně a současně vznešeně. Prál si vidět malého Jana, aby ho přitiskl na své srdce. Paní Pika, která pocítila soucit s jeho chudobou, ho nejprve zahřála teplým jídlem a pak ho zavedla k dítěti.

Zbožný poutník je vzal do své náruče, a zvedl způsobem, jak to kdysi udělal staříčkový Simeon s Ježíškem. Pak dítěti poželhal a řekl: »V jeden a tentýž den se v tomto městě narodili dva lidé. Ten jeden - a podíval se na dítě ve své náruči - »bude patřit k těm nejsvětějším na světě, ten druhý však k těm nejhorším.«

Po těchto slovech cizinec zmizel a nikdo o něm již nikdy neslyšel.

(Pokračování příště)

Život Kristův (26)

XXVI. Ježíš Kristus – věčné Otcovo Slovo

1) V předchozí katechezi jsme věnovali obzvláštní pozornost těm tvrzením, v nichž Kristus hovoří o sobě samém a používá při tom výrazu „JÁ JSEM“. Kontexty, v nichž Ježíš tohoto výrazu používá, což platí zejména pro Janovo evangelium, nám dovolují pomýšlet na to, že tímto způsobem Ježíš skutečně narážel na jméno, jímž sebe samého označoval Bůh ve Starém zákoně, když se představoval Mojžíšovi v okamžiku, kdy mu svěřoval posláni, k němuž byl povolán: *Bůh řekl Mojžíšovi: JSEM, KTERÝ JSEM. A pokračoval: Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám* (Ex 3,14).

Ježíš hovoří o sobě tímto způsobem v kontextu řeči o Abrahamovi: *Dříve než byl Abraham, JÁ JSEM* (Jan 8,58). Tento výrok nám jasně dovoluje postihnout skutečnost, že Syn člověka tu jasně naráží na svou božskou preexistenci. A takový výrok není v evangeliích čímsi nezvyklým.

2) Ježíš hovoří vícekrát o tajemství své osoby a výrokem, který nejplněji shrnuje toto tajemství, se zdá být tento: *Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět; zase opouštím svět a jdu k Otci* (Jan 16,28). Ježíš adresoval tato svá slova apoštolům při své velké řeči na rozloučenou v předvečer velikonočních událostí. Tato slova zcela jasně ukazují na to, že před tím, než přišel na svět, Kristus „byl“ u Otce jako jeho pravý Syn. Tato slova tedy hovoří o Ježíšově preexistenci v Bohu. Ježíš nám dává zcela jasně pochopit skutečnost, že jeho pozemský život nelze chápat odděleně od jeho preexistence v Bohu. Bez této preexistence nelze správně porozumět Ježíšově osobní identitě.

3) Podobné výroky jsou poměrně četné. Když Ježíš mluví o svém příchodu na svět od Otce, jeho slova obvykle narážejí

na jeho božskou preexistenci. Toto je velmi zřetelně patrné v Janově evangeliu. Před Pilátem Ježíš tvrdí: *Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě* (Jan 18,37). Možná že není bez významu skutečnost, že Pilát se ho později otázel: *Odkud jsi?* (Jan 19,9) Ještě předtím můžeme číst: *Když já svědčím sám o sobě, je mé svědectví právoplatné, protože vím, odkud jsem přišel a kam jdu* (Jan 8,14). Ohledně onoho *Odkud jsi?* můžeme slyšet významné prohlášení patřící k nočnímu rozhovoru Ježíše s Nikodémem: *Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka* (Jan 3,13). Tento „sestup“ z nebe, tedy od Otce, ukazuje na Ježíšovu božskou preexistenci, a to i vzhledem k jeho „výstupu“ k Otci. *Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve?* (Jan 6,62) Tato otázka zazní v kontextu „eucharistické řeči“ poblíž Kafarna.

4) Celá Ježíšova pozemská existence jakožto Mesiáše vyplývá z onoho „předtím“ a snoubí se s ním jako se základním rozměrem, podle něhož je Syn v dokonalé jednotě s Otcem. Jak výmluvná jsou v tomto ohledu slova velekněžské modlitby ve Večeřadle: *Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět.* (Jan 17,4-5)

Rovněž v synoptických evangeliích se na řadě míst hovoří o „příchodu“ Syna člověka pro spásu světa (srov. například Lk 19,10; Mk 10,45; Mt 20,28). Nicméně právě texty Janova evangelia obsahují obzvláště jasný poukaz na Kristovu preexistenci.

5) Nejúplnější syntézu této pravdy obsahuje Prolog čtvrté-

ho evangelia. Lze říci, že v tomto úryvku nabývá pravda o božské preexistenci Syna člověka dalšího jasného vyjádření, které je v určitém ohledu definitivní. *Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotách a temnota ho nepohltila* (Jan 1,1-5). V tomto úryvku Jan potvrzuje to, co je obsaženo v Ježíšových slovech: *Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět* (Jan 16,28). Potvrzuje také slova Ježíšovy modlitby, v nichž Otec žádal, aby ho Otec oslavil tou slávou, kterou od něho měl ještě předtím, než povstal svět (srov. Jan 17,5). Synova preexistence se úzce snoubí se zjevením trinitárního tajemství samotného Boha. Syn je věčným Slovem, je Bohem z Boha, je soupodstatný s Otcem, jak to později vyjádří Nicejský koncil v textu Vyznání víry. Koncilní formulace v sobě dokonale odráží text z Prologu Janova evangelia: *Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh* (Jan 1,1). Tvrzení o Ježíšově preexistenci se rovná tvrzení o jeho božství. Jeho podstatě, stejně jako Otcově podstatě, přísluší věčnost. Stejně jako věčně existuje Otec, tak také věčně existuje jeho Syn.

6) Prolog Janova evangelia obsahuje díky zjevení pravdy o věčném Slovu definitivní doplnění toho, co řekl Starý zákon o Moudrosti. Je třeba odkázat na následující texty: *Před počátkem věků mě stvořil a nepominu na věky* (Sir 24,9). *Tehdy mi Stvořitel všehomíra dal příkaz, ten, který i mne stvořil a našel místo pro můj stan, mi řekl: V Jakobovi přebývej a v Izraeli měj své dědictví!* (Sir 24,8) Moudrost, o níž hovoří Starý zákon, je stvořená a současně má takové vlastnosti, které ji staví nad všechno ostatní stvoření: *Je je-*

diná, ale může všechno, setrvává v sobě samé, a přece vše obnovuje (Mdr 7,27). Pravda o věčném Slově, obsažená v Prologu Janova evangelia, v jistém smyslu slova potvrzuje zjevení ohledně Moudrosti, jak toto zjevení nalézáme ve Starém zákoně, současně však toto zjevení rozhodným způsobem překračuje: Slovo nejenže je u Boha, toto Slovo je Bůh. Když toto Slovo přichází na svět v osobě Ježíše Krista, přichází do svého vlastního lidu, protože svět byl stvořen skrze toto Slovo (srov. Jan 1,10-11). Přišel do svého vlastního, protože je světlem, které osvěcuje každého člověka (srov. Jan 1,9). Sebezjevení Boha v Ježíši Kristu spočívá v tomto příchodu Slova na svět, v příchodu věčného Syna do toho, co je jeho vlastní.

7) *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy* (Jan 1,14). Ještě jednou opakujeme to, že slova Prologu Janova evangelia jsou ozvěnou Ježíšova výroku: *Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět* (Jan 16,28), a jeho slov, jimiž se modlí k Otci za to, aby ho oslavil tou slávou, kterou měl ještě předtím, než povstal svět (srov. Jan 17,5). Evangelista má před očima to, co říká Starý zákon o Moudrosti, a zároveň také velikonoční události, tedy Ježíšův odchod prostřednictvím kříže a vzkříšení. V těchto událostech se pravda o Ježíši Kristu, Synu člověka a zároveň pravém Bohu, stala obzvláště zjevnou pro ty, kdo byli jejich očitými svědky.

8) Zjevení ohledně věčného Slova, tedy ohledně božské preexistence Kristovy, nachází určité potvrzení v pravdě o Emanuelu. Toto slovo, jež dle vzniku vzato znamená „Bůh s námi“, naráží na obzvláštní druh osobní Boží přítomnosti ve světě. Ono Kristovo „JÁ JSEM“ ukazuje na tuto přítomnost, již

Závažná choroba a Kevorkian

předzvěděl prorok Izaiáš (srov. Iz 7,14), a jeho slova jsou připomenuta v Matoušově evangeliu (srov. Mt 1,23). To vše pak potvrzuje Prolog Janova evangelia: *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi* (Jan 1,14). Řeč evangelií je mnohotvárná, ovšem pravda, kterou jejich slova vyjadřují, je pouze jediná. V synoptických evangeliích pronáší Ježíš svoje „Já jsem s vámi“ zejména v obtížných okamžicích: kupříkladu srov. Mt 14,27; Mk 6,50; Jan 6,20 – jedná se o utišení bouře. Podobně se Ježíš vyjadřuje tehdy, když je na obzoru apoštolské poslání církve: *A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku* (Mt 28,20).

9) Ježíšův výrok: *Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět* (Jan 16,28) má velký spasitelský, soteriologický význam. O tom hovoří všichni evangelisté. Prolog Janova evangelia to vyjadřuje slovy: *Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi*. Dává jim tedy možnost, aby se narodili z Boha (srov. Jan 1,12-13).

To je také ústřední pravda celé křesťanské soteriologie, která se organicky snoubí se zjevenou pravdou o Bohočlověku. Bůh se učinil člověkem proto, aby člověk mohl mít reálný podíl na Božím životě, aby se člověk v jistém smyslu slova mohl stát Bohem. Již dávní církevní Otcové si tuto záležitost plně uvědomovali. Stačí připomenout svatého Ireneje, který povzbuzuje k následování Krista jakožto jediného pravého a spolehlivého Učitele a který přitom tvrdí: „Ze své nesmírné lásky se učinil tím, čím je člověk“ (srov. *Adversus haereses*, V., Praef.; PG 7, 1120). Tato pravda otevírá před námi ve světle víry v Krista, Božího Syna, věčné Otcovo Slovo, neomezené horizonty křesťanského života.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Nedávno jsme mohli v televizi sledovat film Kevorkian. Ve dvou dílech nás jeho autoři přesvědčovali, že lidské utrpení nemá smysl. Jestliže nedovedeme těžce nemocného člověka zbavit jeho choroby, je „humánní“ urychlit jeho odchod ze života.

Na videozáznamech pořízených krátce před „asistovanou sebevraždou“ kladl Dr. Jack Kevorkian pacientům trpícím závažným onemocněním sugestivní otázku: Co si přejete? Nemocný měl podle předpokladu říci: Zemřít. Přestože šlo o filmy pořízené a pro zveřejnění vybrané samotným Dr. Kevorkianem, který si v USA vysloužil přezdívku „Doktor smrt“, rozhodně ne všichni nemocní se s připraveným scénářem ztotožnili. Poučná byla zvláště scénka s pacientem trpícím rozedmou plic. Na Kevorkianův dotaz, co si přeje, nemocný odpověděl zřetelně: Úlevu. A přesto se mu od Dr. Kevorkiana nakonec dostalo pomoci ve formě asistované sebevraždy.

Také u nás se ozývají hlasy požadující legalizaci eutanazie a asistované sebevraždy. Film Kevorkian připravoval půdu příhodnou pro zasetí semene pochybnosti o absolutní nedotknutelnosti lidského života. Do programu České televize se film Kevorkian ovšem dostal se zpožděním a zřejmě z neznalosti fakt bylo ve filmu ponecháno bez komentáře nepravdivé tvrzení, že se dosud nepodařilo Kevorkianovi prokázat odborné pochybení.

Právě naopak: Po aplikaci smrtící injekce pacientovi T. Youkovi byl Dr. Kevorkian v dubnu 1999 ve státě Michigan odsouzen pro vraždu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 až 25 let s tím, že po 6 letech je oprávněn požádat o podmíněné propuštění. Do vězení také nastoupil, stoupenci eutanazie jej označují za „vězně svědomí“.

Legalizace eutanazie v Nizozemí (kolika pochybných prvenství se v této zemi za poslední půlstoletí již dosáhlo?) podnítila také u nás k aktivitě stoupence názoru, že zdraví má vyšší hodnotu než život. Priorita země, ve které se eutanazie stala beztrestnou, ovšem patří nacistickému Německu. Jistě není

potřeba připomínat, k jakým důsledkům nakonec vedlo mínění, že za výjimečné situace je úmyslné zabití nevinných dovoleno. Současná situace ani blízké perspektivy ovšem nejsou příliš radostné. Jestliže až dosud můžeme u nás považovat za nejhrožnější život nenarozených, v blízké budoucnosti tomu může být skutečně jinak.

Legalizaci eutanazie u nás poprvé navrhla skupina expertů ministerstva spravedlnosti v roce 1996. Pracovník Ústavu státu a práva Akademie věd ČR M. Mítlöhner tehdy uvedl mezi osobami, u kterých by podle jeho názoru bylo vhodné uvažovat o eutanazii, také „velice staré, fyzicky a psychicky otupělé lidi, kteří již ničím nepřipomínají svoji bývalou osobnost, kteří existují na nejnižším stupni možného chování nebo existence“. Otázku, kdo za takto otupělé staré lidi bude rozhodovat, kdy a jak má být jejich život ukončen, již ponechal otevřenou.

Nelze popřít, že hlasy požadující uzákonění „usmrcení z milosrdenství“ se v současnosti ozývají stále hojněji a důrazněji a odpůrci eutanazie jsou považováni za netolerantní

(Lidové noviny, 12. 2. 2001). Nezapomínejme ovšem, že každé zabití předpokládá existenci nejméně dvou osob: zabíjeného (který se v daném případě nechce nebo nemůže účinně bránit) a zabíjejícího.

Snad ani nepřekvapuje, že myšlenka na legalizaci eutanazie je právě mezi lékaři přijímána bez projevů nadšení. Máme totiž své zkušenosti. Lékař, který zásadně odmítá potraty, má u nás podstatně ztíženou cestu ke specializaci v gynecologii. Po legalizaci eutanazie by se pak pro mnohé mohlo stát problematickým vůbec uvažovat o povolání lékaře.

Každá nemoc přináší strádání, někdy značně sklíčující, neztišitelnou bolestí by však dnes nikdo trpět neměl. Jestliže však dnes někdo trpí nesnesitelnou bolestí, potom je na místě především otázka, zda je správně léčen.

V péči o nevléčitelně nemocné jsou však nezřídka aspekty psychologické a sociální významnější než hlediska úzce medicínská. Rehabilitaci si zaslouží role rodiny a pozornost je třeba věnovat i hospicovému hnutí.

Prof. MUDr. Květoslav Šipr

CÍRKEV A MÉDIA

Dne 26. dubna skončila mezinárodní konference na římské Katolické univerzitě sv. Kříže o komunikaci mezi církví a médií, které se zúčastnila stovka tiskových mluvčích diecézí a jiných církevních zařízení. Prezident papežské mediální rady arcibiskup John Foley řekl mj., že zásada „Nikdy, nikdy, nikdy neříkej lež“ je nejvyšším příkazem církevní práce s veřejností. Zatušování a lži ničí hodnověrnost tiskových mluvčích. Lež je z morálního hlediska zlo; v bibli se praví, že „satan je otec lži“, jak řekl arcibiskup Foley. „Pravda vždycky vyjde najevo. Snad ji už dokonce zná ten, který klade otázky,“ varoval prezident. Prohřešek proti pravdě pak vede ke skandálu, který ovlivňuje důvěru a ničí věrohodnost.

(Kathpress 27. 4. 2001)

ODPOVÍDÁME NA DOTAZY

Katolický týdeník č. 17 v příl. Perspektivy v článku *Roma locuta - pražská teologická fakulta* se píše: „Verdikt je neobvyklý: suspendování všech akademických orgánů fakulty (děkana, senátu, vědecké rady atd.). Všechny jejich kompetence přecházejí na rektora univerzity, který jimi pověřil tzv. mimořádného administrátora, jímž byl jmenován mons. Dominik Duka...“ Z jednání rektora a vicerektora Karlovy univerzity s děkanem teologické fakulty prof. Polcem, učitelským sborem a posluchači v pátek 27. dubna ve 14.30 hod. v jednom sále Karolína v Praze však zcela jasně vyplývá, že tato zpráva se nezakládá na pravdě.

-jv-

Spor o vatikánský rozhlas

Rozhovor s ředitelem kanceláře pro rozvoj Rádía Vatikán Lechem Rynkiewiczem

Již několik týdnů jsou proti Radio Vaticana (RV) vznášena obvinění z »elektromagnetického znečištění prostředí« v okolí vysílače v Santa Maria de Galeria, 25 km severně od Říma.

Odkdy začala tato obvinění a na čem se zakládají?

Obvinění začala v roce 1998 a nyní od několika týdnů nabyla rozměrů masové kampaně. V roce 1998 zavedla italská vláda restriktivní zákon o magnetických polích a snížila několikanásobně normu platnou v Evropské unii na 6V/mkw. Radio Vaticana (RV) se evropským normám přizpůsobilo již v roce 1990, kdy v Itálii žádný zákon neplatil. Nové normy postavily RV do postavení obžalovaného, který se má ze dne na den přizpůsobit nové situaci a zrušit vysílání na středních vlnách. RV bylo navíc obviněno, že způsobuje výskyt novotvarů a leukémie u dětí v blízkosti vysílače. Část obyvatel se domáhá úplného zrušení vysílačů.

Jak to, že v blízkosti vysílače byly postaveny obytné domy?

Naše středisko vzniklo v roce 1957 na exteritoriálním území, tedy území, které podléhá Vatikánu. Jsou to louky o rozloze 440 hektarů v Santa Maria di Galeria. Tehdy se tam jen pásly ovce. V okruhu několika kilometrů nebylo žádné obydlí a italský stát v souladu s mezinárodní dohodou se státem Vatikán se zavázal, že zajistí fungování vysílače. V průběhu 44 let vznikla sídliště a soukromé obytné domy. Sídlíště Cesano vyrůstalo a nikdo se nestaral o to, že domy se stále více přibližují vysílači. Proces výstavby dále pokračuje a budují se několikaposchodové domy.

Co vyvolalo spor?

Obavy některých obyvatel, zvláště těch, kteří mají nemocné děti, byly prohloubeny mediální kampaní. Tři osoby z vedení

RV byly obviněny římským prokurátorem ze strany zelených. Obvinil je, že »že vyhazují nebezpečné předměty za hranice exteritoriálního území«.

Navíc ministr životního prostředí dal RV dvoutýdenní ultimatum, které bylo prodlouženo do 2. května. Ministr vyhrožuje

přerušením dodávky elektrického proudu.

Vysílač se nachází na exteritoriálním území, jedná se tedy o mezinárodní spor italsko-vatikánský.

Jak se tento spor řeší?

V září loňského roku byla zřízena společná komise Apoštolského stolce a italské vlády. Ta pracuje v obtížných podmínkách. Na jedné straně je tu nátlak veřejného mínění, na druhé straně politické tlaky ministra životního prostředí, které jednání ztěžují. V posledních dnech skončila první fáze jednání. Byl stanoven protokol o měření magnetického pole. To bude provedeno v nejbližších týdnech.

Je třeba dodat, že v blízkosti pracuje radar vojenského námořnictva a je zde uloženo 7 tisíc m³ radioaktivního odpadu Agentury alternativních zdrojů energie ENEA. Kromě toho se v blízkosti nachází vysokonapěťové vedení a vulkanický terén vylučuje radon, přirozenou radioaktivní substanci. Je třeba ve jménu zdravého rozumu posoudit, odkud skutečně pochází

záření i magnetické pole a jaká je jejich hodnota. Mediální kampaně však za jediného původce označuje RV.

Je tedy vůbec možno mluvit o vinách?

Spojencem RV je Světová zdravotnická organizace a její specializovaná agenda v Ženevě, která již 30 let zkoumá vliv elektromagnetických vln na lidské zdraví. Organizace shromáždila 25 tisíc vědeckých článků, ze kterých vyplývá, že podle současného stavu vědy neexistuje žádný vztah mezi magnetickými poli vedení vysokého napětí a radiových vysílačů a jakýmkoliv nemocemi.

Na to upozorňují dva otevřené dopisy italských vědců prezidentu a premiérovi Italské republiky. Vědci varují před vyvoláváním hysterie z údajného »elektromagnetického znečištění«. Plán italské vlády uložit všechna vedení vysokého napětí do země představuje kolosální náklad 25 miliard dolarů. Při tom se nepodniká nic proti desetitisícům úmrtí v důsledku kouření, proti znečištění ovzduší výfukovými plyny. Italští politikové provádějí rozhodnutí, aniž by se radili s odborníky. Neuvážené kampaně vyvolávají neklid a o protikladných stanoviscích média zarytě mlčí.

Informace kolem RV se dostaly za hranice Itálie a hovoří pouze

o stanovisku jedné strany...

RV se vyhýbalo polemice a neodpovídalo na jednostranné výtky, i když útoky byly značně kousavé a nepřátelské. Označili nás za cynické vrahy dětí. Svoji roli hraje neprofesionální interpretace výzkumu Agentury veřejného zdraví, která tvrdí, že v okruhu dvou kilometrů od vysílače je výskyt leukémie 6x větší než za touto hranicí. Ministr životního prostředí navštěvuje protestní akce obyvatel, na kterých vystupuje s demagogickými projevy. Svou roli hrají totiž blíží se květnové volby, ve kterých podle průzkumů hrozí středověké vládě porážka. Obránci životního prostředí představují poslední pokus o záchranu. Mnozí politici, i když s kampaní proti RV nesouhlasí, raději mlčí, aby neohrozili svoji popularitu.

K tomu dále přistupují místní zájmy stavebních firem, zvláště od loňského roku, kdy byla postavena druhá trať z Říma do Viterbo a jízdní doba činí jen 30 minut. Kdyby zmizely vatikánské antény, cena domů by se rázem až ztrojnásobila.

Je na obzoru vyřešení problému?

Doufáme, že nakonec zvítězí zdravý rozum. RV se bude muset přizpůsobit italským zákonům, což způsobí omezení našeho vysílání. Do jaké míry, to ukážou další rozhovory. Italská vláda má na přeložení vedení vysokého napětí do země 10 let. Doufám, že nám dají více než jen několik týdnů.

KAI

APOŠTOLÁT MODLITBY NA KVĚTEN 2001

Úmysl všeobecný:

1. Ať ženy-běženkyne, podporované a respektované ve své důstojnosti, naleznou odvahu a sílu, nutné k překonání násilí a bolesti.

Úmysl misijní:

2. Ať výzvy dnešní městské kultury vzbudí u věřících novou misionářskou horlivost.

Úmysl národní:

3. Ať si i nejmladší generace osvojí úctu k mateřství.

Světlo ze světla

Tento výrok nicejsko-cařihradského kréda je odvozen z Ježíšových slov „Já jsem světlo světa.“ (Jan 8,12) Protože však je Kristus pravý Syn, zrcadlí se v něm světelnost osoby věčného Otce a jeho prostřednictvím je různými způsoby předávána světu. Tyto hluboké ideje tvořily teologickou bázi pracovního zasedání Mezinárodní katolické univerzitní federace (FIUC), jehož jsem se na její pozvání účastnil ve dnech 13.-25. 4. na pařížské katolické univerzitě spolu s desítkami odborníků z celého světa. Jednání otevřel prefekt římské Kongregace pro katolickou výchovu kardinál Zenon Grocholewski zdůrazněním, že nestvořená Boží Moudrost, která se v Ježíši Kristu stala člověkem, stala se tím současně zdrojem všeho poznávacího světla, a to nejen v oblasti teologie, ale i pokud jde o pravdy pozemské. Týká se to tedy i sféry univerzitního vzdělávání.

Tato hlavní myšlenka byla pak detailně rozpracována v referátech a diskusích účastníků zasedání, kteří poukazovali na to, jak snaha o šíření pravého světla do všech oblastí lidského poznání stála již u kolébky vzniku prvních církevních univerzit ve XII. století. Bohužel však nemusí být vše, co září, pravdivým světlem. Během staletí se začínají objevovat i deformované světelné proudy: josefínské „osvícenství“, galikanismus, liberalismus, relativismus aj. Ve svém dopise z 18. 7. 1882 si posteskl děkan teologické fakulty pařížské Sorbonny Maret vatikánskému státnímu sekretáři kard. Jacobinimu doslova: „Naše stará Sorbonna se svou velkou autoritou, škola sv. Tomáše a Bonaventury,... se stává heretickým sídlem.“

Na tuto vlnu klamného světla reagovala katolická církev přičiňením svých duchovních velikánů Lacordaira, kard. Merciera a zejména papeže Lva XIII. celosvětovým hnutím obnovy. Doslova jako houby po dešti vznikaly na všech kontinentech nové univerzity prodchnuté ryze katolickým duchem. A i tam, kde teologické fakulty zůstaly v rámci státních univerzit, byla přijata účinná opatření, aby z autentického světla Kristovy nauky byly eliminovány různé druhy stínů.

Tímto duchem obnovy jsou neseny i příslušné dokumenty 2. vatikánského koncilu a další magisteriální směrnice. Není tedy třeba navracet se dnes zpět do éry nepravého světla, polostínů či vyložené tmy.

Prof. Dr. Václav Wolf

Oprava inzerátu z č. 17 nabídky duchovních programů P. Weigela: Turnus od 23. do 28. 7. 2001 neproběhne v Jilemnicích, ale na Šumavě.

Zveme vás na opakované úspěšné poutní zájezdy do LURD, LA SALETTEY, ŘÍMA, MARIAZELL, MEDJUGORJE A KRAKOWA. Doporučujeme zvláště Lurdy a poutní místa Rakouska a Švýcarska. **Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. č. 46, 751 03 Brodek u Přerova. Tel.: 0641/741150**

Jeho Excelence Mons. Josef Koukl, biskup litoměřický, povolil **sloužení tradiční mše sv. každou neděli v kostele sv. Alžběty Uherské v Teplicích – Šanově** v 17.00 P. Radimu Valíkovi OSB. Od května minulého roku zde byla tradiční mše sv. sloužena 1x za měsíc, každou 2. sobotu v měsíci.

In Domino Pavel Majerák, předseda Una Voce ČR

Liturgická čtení

Neděle 13. 5. - 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 14,21b-27
Ž 145(144),8-9.10-11.12-13ab
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Zj 21,1-5a
Ev.: Jan 13,31-33a.34-35

Pondělí 14. 5. - svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15-17.20-26
Ž 113(112),1-2.3-4.5-6.7-8
Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle knížat svého lidu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9-17

Úterý 15. 5. - ferie

1. čt.: Sk 14,19-28
Ž 145(144),10-11.12-13ab.21
Odp.: srov. 12a (*At tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27-31a

Středa 16. 5. - svátek sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řím 8,31b-39
Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31
Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 10,17-22

Čtvrtek 17. 5. - ferie

1. čt.: Sk 15,7-21
Ž 96(95),1-2a.2b-3.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9-11

Pátek 18. 5. - nez. pam. sv. Jana I.

1. čt.: Sk 15,22-31
Ž 57(56),8-9.10-12
Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,12-17

Sobota 19. 5. - ferie

1. čt.: Sk 16,1-10
Ž 100(99),1-2.3.5
Odp.: 1 (*Plešejte Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18-21

Breviář pro laiky

Učtení	MI	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SOB
<i>1. čt. (1. čtení)</i>	145	145	145	145	145	145	145
<i>2. čt. (2. čtení)</i>	145	145	145	145	145	145	145

1. čtení	2. čtení	3. čtení	4. čtení	5. čtení	6. čtení	7. čtení	8. čtení
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145

1. čtení	2. čtení	3. čtení	4. čtení	5. čtení	6. čtení	7. čtení	8. čtení
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145

1. čtení	2. čtení	3. čtení	4. čtení	5. čtení	6. čtení	7. čtení	8. čtení
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145
145	145	145	145	145	145	145	145

FRANTIŠKÁNSKÉ PRAMENY I.

*Původní český překlad upravil,
doplnil a dílo edičně připravil
doc. C. V. Pospíšil Th.D. OFM*

Jedinečný soubor spisů sv. Františka a jeho životopisů. Obsah I. dílu: Řehole a povzbuzení; Listy; Chvály a modlitby; Tomáš z Celana - Životopisy svatého Otce Františka, Kniha o divech; Sv. Bonaventura - Legenda maior, Legenda minor; Legenda Perugijského anonyma; Legenda perujijská; Zrcadlo dokonalosti; Kvítiky; Úmluva svatého Františka s Paní Chudobou; Jacopone da Todi - Chvalozpěvy; Ubertino da Casale - Strom Ježíšova ukřižovaného života; Dante Alighieri - Božská komedie (z 11. zpěvu Ráje); Angelo Clareno - Kronika nebo Historie sedmi souzení řádu Menších bratří; Kroniky a jiná svědectví. V dodatku jsou přidány spisy, které nebyly zařazeny do italského vydání Františkánských pramenů (Život bratra Ginepra; Život blahoslaveného bratra Jiljího a jeho pozoruhodné výroky).

S knihou lze zakoupit i **CD-ROM**, který obsahuje nejen I. díl Františkánských pramenů, ale i jejich **II. díl a další františkánskou literaturu** (Františkánské kroniky a svědectví, Zlatá slova bratra Jiljího, Dokumenty římské kurie, Spisy sv. Kláry a životopisné prameny, Napomenutí pro sestry sv. Kláry, Legenda sv. Anežky České, Dějiny františkánství, Texty z Františkánské spirituality, Bonaventura z Bagnoregia - Putování mysli do Boha, Františkánský misál, Františkánsko-kapucínský misál, Františkánsko-kapucínské dodatky k Denní modlitbě církve, C. V. Pospíšil - Dar Otce i Syna - základy systematické pneumatologie). Na CD-ROMu lze vyhledávat podle hesla zadaného uživatelem, má interaktivní obsah a přechod mezi kapitolami.

*Druhé, rozšířené a doplněné vydání, v MCM s. r. o. vydání první
Kož. vaz., A5, 1 000 stran, cena samotné knihy 520 Kč,
knihy s CD-ROMem 650 Kč*

Upozornění pro ty, kdo si publikaci již objednali: Vzhledem k většímu množství objednávek rozesíláme zásilky postupně - nejprve knihy bez CD-ROMu, pak knihy s CD-ROMem.

André Frossard: NEBOJTE SE! (DIALOG S JANEM PAVLEM II.)

Papež Jan Pavel II. odpovídá na asi sedmdesát otázek známého francouzského novináře. Nevynul se odpovědi na žádnou z nich. V tom spočívá nejen přitažlivost této publikace, ale také její stálá aktuálnost. Kdo hledá správný směr svého křesťanského smýšlení, může se s důvěrou začíst do papežova poselství. Své odpovědi zde najdou i ti, kdo chtějí lépe pochopit význam křesťanství v dějinách i v současnosti.

Kniha vyšla ke 100. výročí založení Matice cyrilometodějské jako soukromý tisk pro její členy. Přebytečnou část nákladu nabízíme čtenářům Světa.

Brož., A5, 288 stran, 190 Kč

Z KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ

Joachim kardinál Meisner: MEDITACE O PANNĚ MARIÍ

Mariánské úvahy německého kardinála, která chtějí čtenářům ukázat, že v živém vztahu k Matce Boží se nejedná o libovolnou formu zbožnosti, nýbrž že mariánská úcta je existenční otázkou naší církve. Maria je totiž nositelkou Ducha svatého, a kde je Maria, tam je láska k Bohu a církvi.

*Brož., 115x180 mm,
160 stran, 129 Kč*

Matica cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 779 00 OLOMOUČ 9

Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1